

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatick Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 10. februar 2023

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistor, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistor.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces- skridt	Dato
C-249/22	<p>GIS Emne:</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Under hensyntagen til den primærretlige bestemmelse i artikel 151, stk. 1, sammenholdt med bilag XV, del IX, nr. 2), litra h), første afsnit, andet led, i akten vedrørende vilkårene for tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Unionen (EFT C 241 af 29.8.1994, s. 336), skal et vederlag som den østrigske ORF-programafgift, som det offentlige radio- og fjernsynsforetagende selv fastsætter til brug for finansiering af sin drift, da anses som et vederlag som omhandlet i artikel 2, sammenholdt med artikel 378, nr. 1), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal da den deri nævnte ORF-programafgift tillige anses som et vederlag som omhandlet i direktiv 2006/112/EF, for så vidt som personer, der ganske vist anvender en radiomodtager i en bygning, som ORF leverer sine programmer til via en jordbaseret løsning, men som ikke kan modtage disse programmer fra ORF, da de ikke er i besiddelse af det nødvendige modtagemodul, er forpligtet til at betale dette vederlag?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten	MF	15.02.23
C-488/21	<p>Chief Appeals Officer e.a. Emne:</p> <p><u>Spørgsmål:</u> i) Er den afledte opholdsret i medfør af artikel 7, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF for en slægtning i opstigende linje til en unionsborger, der er arbejdstager, betinget af slægtningens fortsatte afhængighed af arbejdstageren? ii) Er direktiv 2004/38/EF til hinder for, at en værtsmedlemsstat begrænser adgangen til sociale ydelser i form af kontantydelse for et familiemedlem, der har en afledt ret til ophold som følge af hendes afhængighed af en unionsborger, der er arbejdstager, når adgang til en sådan ydelse ville medføre, at hun ikke længere er afhængig af arbejdstageren? iii) Er direktiv 2004/38/EF til hinder for, at en værtsmedlemsstat begrænser adgangen til sociale ydelser i form af kontantydelse for et familiemedlem, der har en afledt ret til ophold som følge af hendes afhængighed af en</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Til orientering: Uddannelses- og Forskningsministeriet	GA	16.02.23

	unionsborger, der er arbejdstager, med den begrundelse, at det pågældende familiemedlem som følge af ydelsen bliver en urimelig byrde for medlemsstatens sociale system?			
C-718/21	<p>Krajowa Rada Sadownictwa (Polen) <u>Emne:</u> Domstolenes uafhængighed.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Er artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union til hinder for en bestemmelse i national ret såsom artikel 69 § 1b, første punktum, i ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov af 27.7.2001 – lov om de almindelige domstoles organisation ([...] Dz. U. af 2020, poz. 2072), hvorefter en dommerens erklæring om, at den pågældende ønsker at fortsætte i dommerembedet efter at have nået pensionsalderen, kun kan imødekommes, såfremt en anden myndighed giver samtykke? 2. Er artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union til hinder for en fortolkning af en national bestemmelse, hvorefter en erklæring fra en dommer om dennes ønske om at fortsætte i dommerembedet efter at have nået pensionsalderen, der er fremsat med forsinkelse, er uden virkning, uanset omstændighederne ved den manglende overholdelse af fristen og uanset betydningen af den manglende overholdelse af fristen for indhentelse af samtykket til, at dommeren må fortsætte i embedet?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	02.03.23

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Sags-type	Proces-skridt	Dato
T-742/20	<p>UPL Europe og Indofil Industries (Netherlands) mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold. — Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/2087 om ikke at forny godkendelsen af aktivstoffet mancozeb, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler, og om ændring af bilaget til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 540/2011 (uden anfægtede retsakt) annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	15.02.23
T-77/22	<p>Asesores Comunitarios mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Afgørelse nr. C(2021) 8946 final af 3. december 2021 om afslag på udbredelsen af Spaniens genopretnings- og resiliensplan annulleres. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	15.02.23
C-707/20	<p>Gallaher <u>Spørgsmål:</u> 1) Kan artikel 63 TEUF påberåbes over for national lovgivning, såsom reglerne om koncerninterne overdragelser, der kun finder anvendelse på koncerner? 2) Selv om artikel 63 TEUF mere generelt ikke kan påberåbes over for reglerne om koncerninterne overdragelser, kan bestemmelsen da ikke desto mindre påberåbes: a) når der er tale om kapitalbevægelser fra et moderselskab, der er hjemmehørende i en EU-medlemsstat, til et datterselskab, der er hjemmehørende i Schweiz, når moderselskabet ejer 100 procent af kapitalandelene i både det i Schweiz hjemmehørende datterselskab og i det i Det Forenede Kongerige hjemmehørende datterselskab, der underlægges beskatning? b) når der er tale om kapitalbevægelser fra et datterselskab, der er hjemmehørende i Det Forenede Kongerige, til et datterselskab, der er hjemmehørende i Schweiz, hvor begge datterselskaber ejes 100</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	16.02.23

	<p>procent af samme moderselskab, der er hjemmehørende i en EU-medlemsstat, og hvor de to selskaber er søsterselskaber og ikke er i et moderdatterselskabsforhold?</p> <p>M.fl. spørgsmål.</p>				
C-38/21 C-232/21 C-47/21	<p>BMW Bank m.fl.</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Vedrørende lovmæssighedsfiktionen i henhold til artikel 247, § 6, stk. 2, tredje punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, tredje punktum, i Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (lov om ikrafttræden af den borgerlige lovbog, herefter »EGBGB«):</p> <p>a) Er EGBGB's artikel 247, § 6, stk. 2, tredje punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, tredje punktum, uforenelige med artikel 10, stk. 2, litra p), og artikel 14, stk. 1, i direktiv 2008/48/EF, for så vidt som disse bestemmelser fastslår, at aftalevilkår, der er i strid med betingelserne i artikel 10, stk. 2, litra p), i direktiv 2008/48/EF, alligevel opfylder kravene i EGBGB's artikel 247, § 6, stk. 2, første og andet punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, andet punktum, nr. 2), litra b)?</p> <p>Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>b) Følger det af EU-retten, navnlig af artikel 10, stk. 2, litra p), og artikel 14, stk. 1, i direktiv 2008/48/EF, at EGBGB's artikel 247, § 6, stk. 2, tredje punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, tredje punktum, ikke skal anvendes, for så vidt som disse bestemmelser i EGBGB fastslår, at aftalevilkår, der er i strid med betingelserne i artikel 10, stk. 2, litra p), i direktiv 2008/48/EF, alligevel opfylder kravene i EGBGB's artikel 247, § 6, stk. 2, første og andet punktum, og artikel 247, § 12, stk. 1, andet punktum, nr. 2), litra b)?</p> <p>Uafhængigt af besvarelsen af det første spørgsmål, litra a) og b): m.fl.</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	16.02.23
C-216/21	<p>Asociația "Forumul Judecatorilor din România"</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1) Skal den mekanisme for samarbejde og kontrol (MSK), der blev oprettet ved Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, anses for en retsakt udstedt af en EU-institution som omhandlet i artikel 267 TEUF, som kan fortolkes af Den Europæiske Unions Domstol? Er indholdet, karakteren og varigheden af MSK, der blev oprettet ved Europa-Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13. december 2006, omfattet af anvendelsesområdet for traktaten om Republikken Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse af Den Europæiske Union, som Rumænien undertegnede i Luxembourg den 25. april 2005? Er kravene i de rapporter, der udarbejdes inden for rammerne af MSK, bindende for den rumænske stat?</p> <p>2) Kan princippet om domstolenes uafhængighed, der er fastsat i artikel 19, [stk. 1], andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), i artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder og i praksis fra Den Europæiske Unions Domstol, med henvisning til artikel 2 TEU, fortolkes således, at det også omfatter procedurer vedrørende forfremmelse af aktive dommere?</p> <p>3) Tilsidesættes dette princip, såfremt der oprettes et system for forfremmelse til den højere retsinstans baseret udelukkende på en summarisk vurdering af aktiviteten og adfærden, som foretages af en komité, der består af præsidenten og dommere ved retsinstansen med ansvar for retslig kontrol, og som særskilt ud over den periodiske vurdering af dommere også varetager vurdering af dommere med henblik på deres forfremmelse og kontrol af deres domme?</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	16.02.23
C-343/21	<p>Zamestnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie“</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1. Tillader fortolkningen af artikel 45, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1974/2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005, at det lægges til grund, at der i en sag som den foreliggende er tale om en »jordfordeling« eller et »indgreb som led i fysisk planlægning«, som følge af hvilke støttemodtageren ikke er i stand til at opfylde de indgåede forpligtelser?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan den omstændighed, at en medlemsstat ikke har truffet de fornødne foranstaltninger til, at støttemodtagerens forpligtelser kan tilpasses bedriftens nye situation, da begrundet, at der ikke kræves tilbagebetaling for den periode, hvor forpligtelsen påhvilede støttemodtageren?</p> <p>3. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, hvorledes skal artikel 31 i Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 af 19. januar 2009 da fortolkes under hensyntagen til de fastslåede faktiske omstændigheder i hovedsagen, og hvilken karakter har da fristen i henhold til artikel 75, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	16.02.23

	1122/2009 af 30. november 2009 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 73/2009?				
C-349/21	HYA e.a. <u>Sagen vedrører:</u> Er de nationale retters praksis i straffesager, hvorefter retten godkender overvågning, registrering og lagring af telefonsamtaler frit af mistret med et generelt standardtekstforløb hvori det uden nogen form for individuel vurdering blot hævdes, at lovbestemmelserne er blevet overholdt, forenelig med artikel 15, stk. 1, sammenholdt med artikel 5, stk. 1, i direktiv 2002/58 og 11. betragtning hertil? Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Udgør det en tilsidesættelse af EU-retten, hvis den nationale lov fortolkes således, at de oplysninger, der er indsamlet ved hjælp af en sådan godkendelse, anvendes til at føre bevis for anklagen?	Justitsministeriet	F-sag	Dom	16.02.23
C-524/21 og C-525/21	Agentia Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Ilfov m.fl. <u>Sagen vedrører:</u> 1) Er bestemmelserne i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1, i direktiv 2008/94 med hensyn til det selvstændige begreb »insolvent« til hinder for en national lovgivning til gennemførelse af direktivet artikel 15, stk. 1 og 2, i Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale (lov nr. 200/2006 om oprettelse og anvendelse af garantifonden for betaling af løntilgodehavender), sammenholdt med artikel 7 i Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 200/2006 (gennemførelsesbestemmelser til lov nr. 200/2006) – som fortolket af Înalta Curte de Casa și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (kassationsdomstol – afdelingen med kompetence til besvarelse af retlige spørgsmål) ved afgørelse nr. 16/2018, hvorefter den periode på 3 måneder, for hvilken garantifonden kan dække og udbetale den insolvente arbejdsgivers skyldige løntilgodehavender, udelukkende vedrører datoen for indledningen af insolvensbehandlingen? 2) Er bestemmelserne i artikel 3 [andet afsnit] og artikel 4, stk. 2, i direktiv 2008/94 til hinder for artikel 15, stk. 1 og 2, i lov nr. 200/2006 om oprettelse og anvendelse af garantifonden for betaling af løntilgodehavender som fortolket af Curtea de Casa și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ved afgørelse nr. 16/2018, hvorefter den maksimale periode på tre måneder for hvilken garantifonden kan dække den insolvente arbejdsgivers skyldige løntilgodehavender, ligger i referenceintervallet mellem de 3 måneder umiddelbart forud for indledningen af insolvensbehandlingen og de 3 måneder umiddelbart efter indledningen af insolvensbehandlingen? M.fl. spørgsmål	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	16.02.23
C-663/21	Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal der ved vurderingen af, om den status som asylberettiget, som en flygtning tidligere er blevet tildelt af den kompetente myndighed, kan tilbagekaldes af den grund, der er fastsat i artikel 14, stk. 4, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidieret beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning), foretages en interesseafvejning som selvstændigt kriterium, hvorefter tilbagekaldelsen er betinget af, at offentlighedens interesser i tilbagekaldelsen skal veje tungere end flygtningens interesse i opretholdelsen af tilflugtsstatens beskyttelse, idet forbrydelsens forkastelige karakter og den potentielle fare for samfundet skal opvejes mod udlændingens beskyttelsesinteresser – herunder omfanget og arten af de foranstaltninger, som den pågældende risikerer at blive genstand for? 2. Er bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagekaldelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, navnlig artikel 4, 6, 8 og 9, til hinder for en national ordning, hvorefter der skal vedtages en afgørelse om tilbagekaldelse over for en tredjelandstatsborger, hvis hidtidige opholdstilladelse som flygtning inddrages ved tilbagekaldelse af statussen som asylberettiget, selv hvis det allerede på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelsen om tilbagekaldelse står klart, at en udsendelse vil være ulovlig på ubestemt tid som følge af	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	16.02.23

	forbuddet mod refolement, og dette også fastslås ved en endelig afgørelse?				
C-675/21	<p>Strong Charon Spørgsmål: »1. Er det fortsat muligt at fastslå, at den omstændighed, at der ikke foreligger kontraktforhold mellem flere på hinanden følgende leverandører af tjenesteydelser, er et indicium for, at der ikke har fundet en overførsel sted i henhold til direktiv 2001/23/EF, til trods for, at det – lige som det er tilfældet med de øvrige indicier – ikke i sig selv har afgørende betydning og ikke bør vurderes isoleret (dom af 11.3.1997, Ayse Süzen, C-13/95, præmis 11)? 2. Kan det i forbindelse med en erhvervsmæssig virksomhed som privat vagttjeneste på industrielle anlæg, hvor den nye leverandør alene har overtaget en af de fire arbejdstagere, der udgjorde en del af den økonomiske enhed (og den således ikke har overtaget størstedelen heraf), hvor der ikke er faktiske forhold, som kan lægges til grund for, at den pågældende arbejdstager besad specifikke kompetencer og ekspertise, hvorved det ville kunne fastslås, at leverandøren har fået overført en væsentlig del af personalet set ud fra et kompetencemæssigt synspunkt, og hvor der ikke er overført immaterielle goder, fastslås, at der ikke har fundet en overførsel af en økonomisk enhed sted, heller ikke selv om kunden vedbliver med at stille bestemt udstyr (alarmer, kameraovervågningsudstyr computer) til rådighed for den nye leverandør af tjenesteydelser, når der dels henses til den relativt begrænsede økonomiske værdi af investeringen i dette udstyr set i forhold til den samlede transaktion, og dels at det ud fra et økonomisk synspunkt ikke ville have været fornuftigt (dom af 27.2.2020, Grafe og Pohle, C- 298/18, præmis 32) at kræve, at kunden foretog udskiftning heraf? 3. Såfremt »dette spørgsmål skal vurderes konkret af den nationale ret i lyset af de af Domstolen opstillede kriterier ([...] dom af 7.8.2018, Colino Siguënza, C- 472/16, EU:C:2018:646, præmis 45, [og dommen i sagen Grafe og Pohle, præmis 27]) og de formål, der forfølges af direktiv 2001/23, som anført bl.a. i tredje betragtning til direktivet«, skal det da tages i betragtning, at »[det nævnte] direktiv [...] ikke kun [har] til formål at beskytte arbejdstagernes interesser i forbindelse med overførsel af en virksomhed, men skal sikre den rette balance mellem sidstnævntes interesser på den ene side og erhververens interesser på den anden side« (præmis 26 i dommen i sagen ISS Facility Services NV af 26.3.2020, sag C344/18, hvori Domstolen gentog sin udtalelse fra Alemo-Herron-dommen af 18.7.2013, C-426/11, præmis 25)?«</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	16.02.23
C-710/21	<p>IEF Service Spørgsmål: 1. Skal artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens fortolkes således, at en virksomhed som omhandlet i denne artikel allerede har aktiviteter i mindst to medlemsstater, hvis den tilbyder sine ydelser i en anden medlemsstat, til dette formål beskæftiger en selvstændig salgssingeniør i den pågældende medlemsstat, og en arbejdstager, som er ansat ved virksomhedens hjemsted, regelmæssigt arbejder på hjemmekontoret i den anden medlemsstat hver anden uge? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 9, stk. 1, i direktiv 2008/94 fortolkes således, at en arbejdstager i en sådan virksomhed, som har sin bopæl i den anden medlemsstat og er omfattet af socialforsikringspligten i denne medlemsstat, men skiftevis udfører sit arbejde en uge i den medlemsstat, hvor arbejdsgiveren har sit hjemsted, og derefter en uge i den medlemsstat, hvor han har sin bopæl og er omfattet af socialforsikringen, »sædvanligvis« udfører dette i begge medlemsstater som omhandlet i denne artikel? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 9, stk. 1, i direktiv 2008/94/EF fortolkes således, at ansvaret for at dække de udækkede tilgodehavender for en arbejdstager, som sædvanligvis udfører eller udførte sit arbejde i to medlemsstater, påhviler a) garantiinstitutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning denne er omfattet af i forbindelse med koordineringen af de sociale sikringsordninger (socialforsikring), hvis garantiinstitutionerne i henhold til artikel 3 i direktiv 2008/94/EF i begge stater er udformet på en sådan måde, at arbejdsgiverbidragene til finansiering af sikringsinstitutionen skal betales som en del af de tvungne bidrag til socialforsikringen</p>	Beskæftigelsesministeriet	F-sag	Dom	16.02.23

	b) eller garantiinstitutionen i den anden medlemsstat, hvor den insolvente virksomhed har sit hjemsted, eller c) garantiinstitutionerne i begge medlemsstater, således at arbejdstageren ved ansøgningen kan vælge, hvilken han vil benytte?				
C-745/21	Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie <u>Spørgsmål:</u> 1. Er EU-retten til hinder for, at der ved afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, i henhold til en bestemmelse i national ret tillægges hensynet til et barn, som asylansøgeren var gravid med på det tidspunkt, da hun indgav sin ansøgning, selvstændig betydning? 2. a. Er Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, til hinder for, at denne bestemmelse finder anvendelse, når der er tale om ansøgerens ægtefælle, der har lovligt ophold i den medlemsstat, som ansøgningen indgives til? b. Hvis dette ikke er tilfældet, skabte ansøgerens graviditet afhængighed i denne bestemmelses forstand af ægtefællen, som var faderen til det ufødte barn? 3. Hvis EU-retten ikke er til hinder for, at der ved afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, i henhold til en bestemmelse i national ret tillægges hensynet til et ufødt barn selvstændig betydning, kan Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, da finde anvendelse på forholdet mellem det ufødte barn og dets fader, som har lovligt ophold i den stat, som ansøgningen indgives til?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	16.02.23
C-8/22	Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 14, [stk. 4, litra b,)] i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse fortolkes således, at denne bestemmelse foreskriver, at det er godtgjort, at der foreligger en fare for samfundet, alene med den begrundelse, at den person, der har flygtningestatus, er idømt straf ved en endelig dom for en alvorlig lovovertrædelse, eller skal den fortolkes således, at den omstændighed, at denne person er idømt straf ved en endelig dom for en alvorlig lovovertrædelse, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at godtgøre, at der foreligger en fare for samfundet? 2. Såfremt idømmelsen af en straf ved en endelig dom for en alvorlig lovovertrædelse ikke i sig selv er tilstrækkelig til at godtgøre, at der foreligger en fare for samfundet, skal artikel 14, [stk. 4, litra] b), i direktiv 2011/95/EU da fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at medlemsstaten godtgør, at appellanten efter sin dom fortsat udgør en fare for samfundet? Skal medlemsstaten godtgøre, at denne fare er reel og umiddelbar, eller er det tilstrækkeligt, at der findes en potentiel fare? Skal artikel 14, [stk. 4, litra] b), i direktiv 2011/95/EU, alene eller sammenholdt med proportionalitetsprincippet, fortolkes således, at denne bestemmelse kun tillader fratagelse af flygtningestatus, hvis denne fratagelse er forholdsmæssig, og den fare, som personen med flygtningestatus udgør, er tilstrækkeligt alvorlig til at begrunde denne fratagelse. 3. Såfremt medlemsstaten ikke skal godtgøre, at appellanten efter dommen fortsat udgør en fare for samfundet, og at denne fare er reel, umiddelbar og tilstrækkeligt alvorlig til at begrunde fratagelsen af flygtningestatus, skal artikel 14, [stk. 4, litra] b), i direktiv 2011/95/EU da fortolkes således, at denne bestemmelse indebærer, at truslen mod samfundet i princippet er godtgjort ved den omstændighed, at personen med flygtningestatus er blevet idømt straf ved en endelig dom for en alvorlig lovovertrædelse, men at denne kan godtgøre, at han ikke eller ikke længere udgør en sådan trussel?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	16.02.23
C-638/22 PPU	Rzecznik Praw Dziecka e.a. (Suspension de la décision de retour) <u>Uofficiel dansk version af det præjudicielle spørgsmål:</u> Er artikel 11, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2201/2003 forældreansvar, om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 og artikel 22, 24, artikel 27, stk. 6, og artikel 28, stk. 1 og 2, i Rådets forordning (EU) nr. 2019/1111 af 25. juni 2019. om kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager om forældreansvar og i sager om international barnebortførelse (omarbejdning), sammenholdt med artikel 47 i Den	Social- og Ældreministeriet	O-sag	Dom	16.02.23

	<p>Europæiske Unions charterom grundlæggende rettigheder, er til hinder for anvendelsen af en bestemmelse i national ret, hvorefter der i sager om fjernelse af en person, der er underlagt forældremyndighed eller forældremyndighed, der gennemføres på grundlag af konventionen om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser, udfærdiget i Haag den 25. oktober 1980, er tale om en bestemmelse, der er til hinder for anvendelsen af en bestemmelse i national ret, efter anmodning fra den offentlige anklager, børneombudsmanden eller ombudsmanden rettigheder, der meddeles appelretten i Warszawa inden for en frist på højst to uger fra den dato, hvor afgørelsen om at fjerne en person, der er underlagt forældremyndighed eller forbliver under værgemål, bliver endelig, suspenderes fuldbyrdelsen af den nævnte afgørelse ved lov.</p>				
C-268/21	<p>Norra Stockholm Bygg <u>Sagen vedrører:</u> 1. Stiller databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 3 og 4, også krav til national processuel lovgivning om editionspligt? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, indebærer databeskyttelsesforordningen da, at der ved bedømmelse af spørgsmålet, om der skal træffes bestemmelse om edition af et dokument, der indeholder personoplysninger, også skal tages hensyn til de registreredes interesser? Stiller EU-retten i dette tilfælde nogen krav til den måde, hvorpå denne bedømmelse nærmere skal foretages?</p>	<p>Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Justitsministeriet Datatilsynet</p>	O-sag	Dom	02.03.23
C-331/21	<p>Autoridade da Concorrência et EDP til orientering <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 101 TEUF, som artikel 9 i den nye konkurrencelovgivning (lov nr. 19/2012 af 8.5.2012) er inspireret af, fortolkes således, at en konkurrenceklausul som den, der fremgår af klausul 12.1 og 12.2 (jf. punkt [8 i den korte fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne]) i partnerskabsaftalen, kan kvalificeres som en aftale med konkurrencebegrænsende formål, der er indgået mellem en elleverandør og en detailhandler i levnedsmiddelbranchen, der driver varehuse og supermarkeder, med henblik på at yde rabatter til kunder, der samtidig tilmelder sig en bestemt tarifplan for elektricitet hos elleverandøren, der er tilgængelig på det portugisiske fastland, og som er indehavere af et bonuskort fra detailhandleren i levnedsmiddelbranchen, hvilke rabatter udelukkende kan benyttes til at købe produkter i sidstnævnte butikker eller hos selskaber, der er knyttet hertil, når denne aftale omfatter andre klausuler, der fastlægger, at formålet med aftalen var at fremme udviklingen i de deltagende selskabers virksomhed (jf. punkt 2-[7 og 16 i den korte fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne]), og fordelene for kunderne er fastslået (jf. [punkt 16, som nævnt ovenfor]), uden at der er foretaget en analyse af de nærmere skadelige virkninger for konkurrencen, der følger af ovennævnte klausul 12.1 og 12.2? 2. Kan artikel 101, stk. 1, TEUF fortolkes således, at en aftale, hvorved bestemte former for økonomisk virksomhed forbydes, og som omhandler en angivelig markedsdeling mellem to virksomheder, kan anses for at have et konkurrencebegrænsende formål, når den indgås mellem enheder, der ikke konkurrerer indbyrdes, hverken aktuelt eller potentielt, på nogen af de markeder, der berøres af den nævnte forpligtelse, selv når de markeder, der berøres heraf, kan anses for liberaliserede markeder eller markeder uden uovervindelige retlige adgangsbarrierer? M.fl. spørgsmål</p>	<p>Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	O-sag	GA	02.03.23
C-394/21	<p>Bursa Româna de Marfuri <u>Sagen vedrører:</u> 1) Er Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/943 af 5. juni 2019 om det indre marked for elektricitet, navnlig artikel 1, litra b), og artikel 3, henset til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944 af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU, fra sin ikrafttræden til hinder for, at en medlemsstat fortsat tildeler én enkelt licens til organisation og drift af centrale energimarkeder? Er den rumænske stat fra den 1. januar 2020 forpligtet til at spærre et eksisterende monopol på driften af elektricitetsmarkedet? 2) Omfatter det personelle anvendelsesområde for principperne om fri konkurrence i forordning (EU) 2019/943, navnlig artikel 1, litra b) og c), og artikel 3, operatøren af et elektricitetsmarked som en varebørs? Har det nogen betydning for besvarelsen, om definitionen af elektricitetsmarkedet i artikel 2, nr. 40), i forordning (EU)</p>	<p>Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	O-sag	Dom	02.03.23

	2019/943 henviser til definitionen af elektricitetsmarkedet i artikel 2, nr. 9), i direktiv 2019/944? 3) Skal en medlemsstats tildeling af en enkelt licens til drift af elektricitetsmarkedet anses for at udgøre en konkurrencebegrænsning som omhandlet i artikel 101 TEUF og 102 TEUF, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 106, stk. 1, TEUF?				
C-410/21	DRV Intertrans <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at:— såfremt myndighederne i den medlemsstat, der har udstedt A1-attesterne, efter en anmodning fra myndighederne i beskæftigelsesmedlemsstaten om at få disse A1-attester trukket tilbage med tilbagevirkende kraft, begrænser sig til foreløbigt at trække disse attester tilbage med en meddelelse om, at de ikke længere er bindende, således at en straffesag i beskæftigelsesmedlemsstaten kan fortsætte, og den medlemsstat, der har udstedt A1-attesterne, først vil træffe endelig afgørelse, når denne straffesag er endeligt afsluttet, gælder den til A1-attesterne knyttede formodning for, at de pågældende arbejdstagere er forskriftsmæssigt tilsluttet den sociale sikringsordning i den udstedende medlemsstat, ikke længere, og A1-attesterne er ikke længere bindende for myndighederne i beskæftigelsesmedlemsstaten; — såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, kan myndighederne beskæftigelsesmedlemsstaten i lyset af retspraksis ved Den Europæiske Unions Domstol lade de pågældende A1-attester ude af betragtning på grund af svig? 2. Skal artikel 13, stk. 1, litra b), nr. i), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, artikel 3, stk. 1, litra a), og artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1071/2009 af 21. oktober 2009 om fælles regler om betingelser for udøvelse af vejtransporterhvervet og om ophævelse af Rådets direktiv 96/26/EF samt artikel 4, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1072/2009 af 21. oktober 2009 om fælles regler for adgang til markedet for international godskørsel fortolkes således, at det af den omstændighed, at en virksomhed, der i en medlemsstat får udstedt en vejtransporttilladelse af en medlemsstat i Den Europæiske Union i henhold til forordning (EF) nr. 1971/2009 og forordning (EF) nr. 1072/2009 og således skal have et faktisk etableret og varigt forretningssted i denne medlemsstat, nødvendigvis fremgår, at det hermed uafkræfteligt er godtgjort, at virksomheden har hjemsted som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 83/2004 i denne stat, når det skal fastsættes, hvilken social sikringsordning der finder anvendelse, og at myndighederne i beskæftigelsesmedlemsstaten er bundet af denne fastsættelse?	Sundheds- og Ældreministeriet Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	02.03.23
C-432/21	Europa-Kommissionen mod Republikken Polen <u>Påstande:</u> —Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 1 og 2, artikel 12, stk. 1, litra a)-d), artikel 13, stk. 1, litra a), og artikel 16, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (1) og i henhold til artikel 4, stk. 1, artikel 5, litra a), b) og d), samt artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (2), idet den har indført bestemmelser i den nationale ordning, hvorefter skovforvaltning baseret på god praksis ikke tilsidesætter bestemmelser om naturbeskyttelse i fugle- og habitatdirektivet. —Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, sammenholdt med artikel 19, stk. 1, andet afsnit i traktaten om Den Europæiske Union, artikel 216, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 6, stk. 1, litra b), og artikel 9, stk. 2, i Aarhuskonventionen af 25. juni [2005] om adgang til miljøoplysninger, idet den har udelukket muligheden for, at naturbeskyttelsesorganisationer kan anfægte skovforvaltningsplaner ved domstolene. —Republikken Polen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	02.03.23

C-477/21	<p>MAV-START <u>Sagen vedrører:</u> 1) Skal artikel 5 i direktiv [2003/88], sammenholdt med artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (chartret), fortolkes således, at den daglige hviletid i artikel 3 [i det nævnte direktiv] er en del af den ugentlige hviletid? 2) Eller skal artikel 5 i direktiv [2003/88], sammenholdt med chartrets artikel 31, stk. 2, derimod fortolkes således, at den nævnte artikel, henset til direktivets formål, alene fastlægger den minimale ugentlige hviletid, dvs. skal den ugentlige hviletid have en varighed på mindst 35 sammenhængende timer, såfremt der ikke foreligger objektive eller tekniske betingelser eller betingelser vedrørende arbejdets tilrettelæggelse, der udelukker dette? 3) Skal artikel 5 i direktiv [2003/88], sammenholdt med chartrets artikel 31, stk. 2, fortolkes således, at når medlemsstatens lovgivning og den gældende kollektive overenskomst fastlægger, at der skal ydes en sammenhængende ugentlig hviletid på mindst 42 timer, er det også obligatorisk, efter et arbejde, der er gennemført på arbejdsdagen, der ligger før den ugentlige hviletid, at yde den daglige hviletid på 12 timer, der er garanteret sammen med den ugentlige hviletid i medlemsstatens lovgivning desangående og i den gældende kollektive overenskomst, såfremt der ikke foreligger objektive eller tekniske betingelser eller betingelser vedrørende arbejdets tilrettelæggelse, der udelukker dette? 4) Skal artikel 3 i direktiv [2003/88], sammenholdt med chartrets artikel 31, stk. 2, fortolkes således, at en arbejdstager også har ret til en minimumshvileperiode, der skal ydes i løbet af 24 timer, såfremt den pågældende arbejdstager uanset grund ikke skal arbejde de følgende 24 timer? 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 3 og 5 i direktiv [2003/88], sammenholdt med chartrets artikel 31, stk. 2, da fortolkes således, at den daglige hviletid [skal] ydes forud for den ugentlige hviletid?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	02.03.23
C-684/21	<p>Papierfabrik Doetinchem <u>Spørgsmål:</u> 1. I henhold til Domstolens praksis skal vurderingen af, om elementer af et produkts udseende alene er bestemt af produktets tekniske funktion, foretages med hensyn til det omhandlede design, objektive omstændigheder, der tydeliggør begrundelsen for at vælge elementerne af det pågældende produkts udseende, oplysninger om produktets brug samt om der foreligger alternative design, der gør det muligt at opnå den samme tekniske funktion (Domstolens dom af 8.3.2018 – C- 395/16 – DOCERAM GmbH mod CeramTec GmbH – ECLI:EU:C:2018:172). Hvilken betydning har, henset til spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger andre design, det forhold, at indehaveren af designet også råder over designretten til stort antal alternative design? 2. Skal der ved vurderingen af, om elementer af et produkts udseende alene er bestemt af produktets tekniske funktion, tages hensyn til, at formgivningen muliggør flere farver, hvis den farvemæssige gengivelse som sådan ikke fremgår af registreringen? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Har dette forhold indflydelse på designets beskyttelsesomfang?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	O-sag	Dom	02.03.23
C-711/21 og C-712/21	<p>État belge, représenté par le Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration m.fl. <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 7 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 5, [artikel 6, stk. 6,] og artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, i lyset af dommen [af 19.6.2018, Gnandi (C-181/16, EU:C:2018:465)], fortolkes således, at den ret, der behandler et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om tilbagesendelse, der er truffet efter en afgørelse om afslag på international beskyttelse, ved vurderingen af lovligheden af afgørelsen om tilbagesendelse kun kan tage hensyn til ændringer i omstændighederne, der er af en sådan art, at de har en væsentlig indvirkning på vurderingen af situationen i lyset af ovennævnte artikel 5, og som er indtrådt inden Conseil du Contentieux des Etrangers' afslutning af den internationale beskyttelsesprocedure? 2. Skal de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, være</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	02.03.23

	indtrådt på et tidspunkt, hvor udlændingen havde lovligt ophold eller tilladelse til at forblive?»				
C-723/21	<p>Stadt Frankfurt (Oder) et FWA Spørgsmål: a. Skal artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger – herefter »vandrammedirektivet« – fortolkes således, at alle medlemmer af den af et projekt direkte berørte offentlighed har ret til ved domstolene at påberåbe sig tilsidesættelser af forpligtelsen til</p> <p>a) at undgå en forringelse af kvaliteten af vandforekomster, der er bestemt til fremstilling af drikkevand, b) at reducere omfanget af den rensning, der kræves til fremstilling af drikkevand, under henvisning til beskyttelse af tredjemand i forbindelse med forbuddet mod forringelse af grundvand (jf. Domstolens dom af 28.5.2020 [Land Nordrhein-Westfalen], C-535/18, præmis 132 f., [...], og af 3.10.2019 [Wasserleitungsverband Nördliches Burgenland m.fl.], C-197/18, præmis 40 og 42 [...])?</p> <p>b. Såfremt spørgsmål a) skal besvares benægtende: Har sådanne sagsøgere, til hvem fremstillingen og rensningen af drikkevandet er overdraget, under alle omstændigheder ret til at påberåbe sig tilsidesættelser af forbuddene og forpligtelserne i henhold til vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3?</p> <p>2. Indeholder vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, også for vandforekomster uden for beskyttelseszoner som omhandlet i vandrammedirektivets artikel 7, stk. 3, andet punktum, ud over mere langsigtede planlægningsforpligtelser forvaltningsplaner og indsatsprogrammer i lighed med vandrammedirektivets artikel 4 en forpligtelse til at nægte at godkende konkrete projekter på grund af en tilsidesættelse af forbuddet mod forringelse (jf. Domstolens dom af 28.5.2020 [Land Nordrhein-Westfalen], C-535/18, præmis 75 [...])?</p> M.fl. spørgsmål	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Energistyrelsen	O-sag	GA	02.03.23
C-760/21	<p>Kwizda Pharma mod Landeshauptmann, Wien Spørgsmål: 1a) Skal et produkt for at kunne kvalificeres som fødevarer til særlige medicinske formål dokumenterbart være i stand til at opnå de anpriste sygdoms- eller lidelsesspecifikke resultater udelukkende i forbindelse med [den bestemte] kost, der sundhedsmæssigt er indikeret af denne sygdom eller lidelse med hensyn til denne lidelse eller sygdoms krav til tilførsel af næringsstoffer? 1b) Skal det i denne forbindelse kun lægges til grund, at der er tale om en [bestemt] kost, hvis en person ændrer sin kost således, at der indtages andre eller supplerende næringsstoffer, som optages af kroppen gennem fordøjelsen?</p> <p>1c) Er det desuden et krav for kvalificeringen som fødevarer til særlige medicinske formål, at den lidelse eller sygdom, som produktet er beregnet til, kræver en [bestemt] kost, som indebærer, at patienten optager næringsstofferne i produktet, som ikke kan optages gennem den normale kost?</p> <p>1d) Skal fødevarer til særlige medicinske formål udelukkende opfylde sin medicinske virkning derved, at den indeholder alle eller nogle af disse næringsstoffer, som ikke kan optages gennem den normale kost, men som er nødvendige eller obligatoriske for patienten for at opretholde den pågældendes livsfunktioner?</p> <p>I benægtende fald: Af hvilken art skal ingredienserne i et produkt være for at opfylde kravene til en fødevarer til særlige medicinske formål?</p> <p>2a) Udelukker klassificeringen af et produkt som kosttilskud, at dette produkt også kan klassificeres som fødevarer til særlige medicinske formål?</p> <p>2b) I benægtende fald: Ud fra hvilke kriterier skal det afgøres, at et bestemt kosttilskud ikke kan klassificeres som en fødevarer til særlige medicinske formål?</p> <p>2c) Kan [en bestemt] »kost« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra g), i forordning (EU) 609/2013 også alene bestå af anvendelse af »kosttilskud« som omhandlet i direktiv 2002/46/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud?</p> <p>2d) Er det tilstrækkeligt for at kvalificere en fødevarer som en fødevarer til særlige medicinske formål, at den indeholder næringsstoffer, som også kan optages gennem indtagelse af kosttilskud eller andre fødevarer, men som specifikt er sammensat med henblik på en bestemt sygdom eller lidelse?</p> M.fl. spørgsmål	Lægemiddelstyrelsen Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	02.03.23

C-49/22	<p>Austrian Airlines <u>Spørgsmål:</u> [1] Skal artikel 5, stk. 1, litra a), og artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (herefter »forordning nr. 261/2004«) fortolkes således, at den omlægning af rejsen under sammenlignelige transportbetingelser til vedkommendes endelige bestemmelsessted, som det transporterende luftfartsselskab skal tilbyde, hvis en flyafgang aflyses, også kan udgøres af en repatrieringsflyvning, der udføres som en statslig myndighedsudøvelse, når det transporterende luftfartsselskab ganske vist ikke kan gøre noget retligt krav på at skulle transportere passageren, men ville kunne tilmelde og betale flyvningen for luftfartspassageren og på grundlag af en kontraktlig aftale med staten i sidste ende udfører flyvningen med det samme fly og med de samme afgangs- og ankomststidspunkter som den oprindelige, men aflyste flyvning? [2] Skal artikel 8, stk. 1, i [forordning nr. 261/2004] fortolkes således, at en passager, som selv tilmelder sig en repatrieringsflyvning som den i det første præjudicielle spørgsmål omtalte og i den anledning betaler et obligatorisk bidrag til statens omkostninger i den anledning, har et direkte af forordning nr. 261/2004 følgende krav mod luftfartsselskabet på refusion af sine udgifter, også når udgifterne ikke udelukkende udgøres af omkostninger til selve flyvningen?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Transportministeriet	O-sag	GA	02.03.23
C-84/22	<p>Right to Know <u>Spørgsmål:</u> (1) Skal referater fra formelle møder i en medlemsstats udøvende magt, hvorregeringsmedlemmer er forpligtet til at give møde og handle som en kollektivmyndighed, med henblik på anmodning om adgang til miljøoplysninger indeholdt i disse referater, betragtes som »interne meddelelser« eller som offentligmyndigheders »sagsbehandling«, som omhandlet henholdsvis i artikel 4, stk. 1, litra e), og artikel 4, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF af 28. januar 2003 om offentlig adgang til miljøoplysninger og omophævelse af Rådets direktiv 90/313/EØF? (2) Rækker princippet om retskraft (som drøftet i Köbler, sag C-224/01, ECLI:EU:C:2003:513 og efterfølgende retspraksis) ud over domskonklusionen i tidligere domme, således at det derudover omfatter konklusioner angående defaktiske omstændigheder eller retlige spørgsmål, der er behandlet i den tidligere dom? Med andre ord, er princippet om retskraft begrænset til tilfælde, hvoradgangen til søgsmål er afskåret (cause of action estoppel), eller omfatter det ligeledes tilfælde, hvor anbringender er afskåret (issue estoppel)? M.fl. spørgsmål</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Transportministeriet	O-sag	GA	02.03.23